

Nr 249.

Av herr **Hallén m. fl.**, om skärpning av bestämmelserna i 63 § alkoholistlagen.

I alkoholistlagen § 63 stadgas: »Lämnar någon åt den, som honom veterligen är ställd under övervakning enligt denna lag eller är intagen å allmän alkoholistanstalt, alkoholhaltiga drycker eller hjälper någon eljest sådan person att åtkomma dylika drycker, straffes med böter från och med 5 till och med 200 kr. Med alkoholhaltiga drycker förstås spritdrycker och vin, ävensom sådana maltdrycker som innehålla mer än 1,8 viktprocent alkohol.»

Att vara ställd under övervakning kan gälla personer, som utan att ha varit intagna å allmän alkoholistanstalt genom beslut av nykterhetsnämnden ställas under övervakning. Med den som är intagen å allmän alkoholistanstalt menas ej blott den, som där vistas, utan även den som erhållit försökspermission, vilken betraktas som intagen å anstalten, änskönt han tillfälligt får vistas utanför anstalten.

Nu är det en allmän erfarenhet bland nykterhetsnämnderna, att de svåraste alkoholskadorna ha sin huvudsakliga grund i det spritmissbruk, som förekommer bland de motbokslösa, d. v. s. ungdomsfylleriet samt onykterheten hos de typiska vanedrinkarna. Även om det råder delade meningar i fråga om den mer tillfälliga motboksöverlåtelse, som sker skötsamma motboksinnehavare emellan, torde allmänna opinionen vara enhällig i sin reaktion mot de individer, som fullt medvetet sabotera samhällets hjälpverksamhet gentemot alkoholismens offer och som drivas till denna sabotagehandling av rent profitbegär. Det synes oss alldeles uppenbart, att lagstiftningen mot dylika brott måste avsevärt skärpas. Den nuvarande straffsatsen, 5—200 kronors böter, torde sälla tillgripas och har näppeligen någon avskräckande verkan. Straffet borde avsevärt skärpas med betydligt högre böter och med fängelsestraff under särskilt försvårande omständigheter. Det kan inträffa, att en person, som suttit på alkoholistanstalt, redan samma dag han återvänder från anstalten, vare sig han är definitivt utskriven eller blott försökspermitterad, mottages av kamrater, som till honom utbjuda spritdrycker eller på annat sätt äro beredda att tillhandahålla honom sprit. Att bötfälla sådana personer ter sig skäligen meningslöst och otillräckligt.

Den stora svårigheten för nykterhetsnämnderna gäller möjligheten att finna bevisning, när det gäller motboksöverlåtelse. Man kan ju också säga, att möjligheten att avslöja dylik illegal sprithandel blir inte större, därför att straffsatsen höjes. Men å andra sidan skulle risken att kunna bli ådömd fängelsestraff säker-

ligen ha en hälsosamt avskräckande inverkan på en viss del av detta klientel. Och ovissheten om huruvida en alkoholmissbrukare tillhör den i § 63 angivna kategorien eller ej måste ha till följd, att många ej vilja taga risken av ett frihetsstraff. Ty som ovan framhållits, kan även en person, som aldrig varit intagen å alkoholistanstalt, genom nykterhetsnämndens beslut vara ställd under övervakning utan att detta är känt för utomstående.

Det hemställes därför,

att riksdagen ville besluta hemställa till Kungl. Maj:t att till 1944 års nykterhetskommitté överlämna till omprövning vad här ovan framhållits om en skärpning av § 63 i alkoholistlagen.

Stockholm den 19 januari 1947.

Harald Hallén.

Joh. W. Johansson,
Stockholm.

Einar Jonsson
i Skutskär.
